

Ат. Георгиевъ.

Изъ царството на растенията.

VI — Цвѣтътъ и неговата служба.

I.

Растението се храни, диша и расте. Но то не живѣе само за себе си. То работи и за своето потомство.

Ако на мѣстото на умирающитѣ растения не се явяватъ замѣстници, растителниятъ животъ на земята скоро би изчезналъ.

Знае се, че повечето растения никнатъ отъ семена. Познати ни сж семената отъ плодоветѣ на ябълкитѣ, крушитѣ, сливитѣ, черешитѣ и другитѣ овощни дървета. Но плодове съ семена иматъ не само овощнитѣ дървета. Такива иматъ всички други цвѣтни растения.

Едни плодове сж сладки и вкусни. Тѣхъ ние обичаме. Други сж невкусни; тѣхъ ние не ядемъ. Едни плодове сж едри, други — дребни. Но и еднитѣ и другитѣ иматъ семена. Растението готви своитѣ плодове не за насъ, не за нашия стомахъ, а за своето потомство.

Плодоветѣ сж единъ видъ домчета, въ които сж приютени семената. Растението-майка разходва твърде много отъ хранителнитѣ си сокове, за да образува тѣзи домчета.

Отъ семената израстватъ нови растения — младоци. Тѣзи нови растения отъ своя страна следъ време даватъ семена. Отъ тѣзи семена ще се развѣжда ново поколение — внуци. Отъ последнитѣ се раждатъ правнуци. И никой не може да пресмѣтне, по